

Polyákné Dr. Szánthó Őrsike¹²: Igazságigény a családban

Absztrakt: Már a régi rómaiak is deklarálták: Egyenlő elosztás nem zavarja meg a testvérek békéjét. Aequalis divisio non conturbat fratres. Tehát ennek a fordítottja is igaz: a részrehajló szülői elosztás bitangul megzavarja a testvérek egymás közötti békéjét. Ezt minden szülőnek tudnia kell és magatartásának következményeivel igenis szembe kell, hogy nézzen. A részrehajló szülő és a részrehajlással zsírosított gyermek a saját családját zilálja szét és nincs joga csodálkozni-hőbörögni-megsértődni azon, ha lelkileg távolodnak tőle, emberileg lesöprik, anyagilag perek halmazát indítják ellene.

Igazságigény a családban

Ez a tanulmány azért íródik, hogy a tisztességes ember ne az élehetetlenség szinonímája legyen. Kisgyermekkorom óta foglalkoztat a társadalmi és családi igazságigény. Később, jogászként is kerestem minden normarendszer hatalmában a humán prizmat, magam számára a vizsgálódás mindenkori alázatát.

Az erkölcs és a jog lefedettségének hiánya markánsan szomorúan jelentkezik a családjogban. Azt hihetnénk, hogy a család, egy elvben háttámadás-mentes övezet, ahol evidens, hogy működik a szeretet-erkölcs és nem szükséges a strickt jog.

Mégsem így van.

A családon belüli erőszak értelmezése

A családon belüli erőszak fogalmához nemcsak a pofon vagy a nemi erőszak tartozik. Gondolataink, kutatásaink és családjogi tapasztalataink alapján a családon belüli erőszak egyik nevesített esete az, amikor a szülő a gyermekei között nem egyenlően osztja el az anyagi javakat, azaz részrehajló. Ma, sajnos az egyik legjobb biznisz az, amikor az egyik testvér a saját testvére meglopása révén a jogos részénél nagyobb, jóval nagyobb részhez jut.

Családpolitika

Családpolitikán – saját definíciónk alapján – azt a családban uralkodó etikai! légkört értjük, amelyben egy család tagjai közelednek egymáshoz, illetve távolodnak egymástól. Normál esetben ez egy evidens viszony, nyilvánvaló, hogy kedves gesztusok közelebb hoznak, míg ridegebb magatartások távolítanak egymástól embereket. Ellenben beteg családjogi viszony az, ha pl. az egyik gyermek koalícióra lép a szülővel, annak érdekében, hogy a másik, ugyanolyan jogállású(!) gyermeket¹³ anyagilag kismézzék avagy hátrányos helyzetbe sodorják. Hangsúlyozzuk, hogy jelen téma tárgyalása kapcsán normális, egészséges családokban kialakult részrehajlás-problémát tárgyalunk. Ugyanis megengedhetőnek tartjuk a részrehajlást, ám garanciális okokból kifejezetten szűken értelmezett, önhibát nélkülöző(!) esetekben, tehát amikor az egyik testvér pl. kemoterápiás kezelés alatt áll, kerekesszékre kényszerült vagy szívtranszplantációra vár és ezen elnehezült élethelyzetét orvosi dokumentumokkal és látható élethelyzetekkel (pl. kihullott haj, kerekesszék, végtaghiány) tudja alátámasztani. Ezek az esetek azért is lényegesek, mert ilyenkor a családtagok általában különösebb felszólítás nélkül is összefognak, és ami rendkívül lényeges, az ilyen esetben hátrányos anyagi helyzetbe hozott gyermek nem érzi magát hátrányos helyzetbe hozottnak. Azonban az esetek döntő többségében ilyen nagy horderejű problémákról szó sincs. A szülő simán és pofátlanul elkezd számolatlanul folytatni a pénzt a célirányosan kesergő, rafináltan nyavalygó és (palástoltan) agresszív gyermeke felé és ezzel párhuzamosan a másik ugyanolyan jogállású! Gyermeke a családi összvagyonból kevesebbet, jóval kevesebbet vagy semmit nem kap. Jelen tanulmány ezt a családon belüli brutalitást tárgyalja.

¹² dr.szantho@gmail.com

¹³ A gyermek szó használata esetén természetes, hogy kiskorú és nagykorú gyermeket és gyermekeket egyaránt értünk rajta.

Megpróbáljuk körbejárni a témát, családjogi gyakorlatunk, tapasztalásaink, elbeszélések, megfigyelések alapján. Felvázoljuk, hogyan-miért alakul ki a családokban egy ilyen kulturemberhez méltatlan helyzet, melyek a jellegzetes esetek, illetve javaslatokat próbálunk megfogalmazni a hátrányos helyzetbe sodort gyermek érdekében.

Az igazságtalan családpolitika főbb jellemzői

A bűnös, részrehajó szülői magatartás és az ezzel párhuzamosan létrejövő ellenség-testvér kategória a magyar és – világirodalomban is közismert jelenség. (Jókai: A kőszívű ember fiai, Arany: Toldi, Buda halála, Mikszáth: Beszterce ostroma, Káin és Ábel, Shakespeare: Lear király, Ibsen: A nép ellensége, Rowling: Harry Potter). Markáns jellemzői: a maxima reverentia elvének megsértése, a már meglévő vagyon és a könnyű hozzáférésű vagyon fogalma, sajátos “negotium claudicans” esete, erős kauzalitás, illetve ennek tagadása, és a kiszámíthatóság megtörése.

Maxima reverentia

Már a latinok is deklarálták: A legnagyobb tisztelet illesse a gyermeket – Maxima reverentia debetur puero. A szülő-gyermek viszonyban rendkívül fontos, hogy a gyermek tisztelje a szülőt, de legalább olyan hangsúlyos tehát, hogy a szülő is tisztelje a gyermekét. Magunk, a szülő-gyermek viszonyt nem is neveznénk jogviszonynak, hanem inkább szentviszonynak. Itt lényeges utalni arra, hogy senki nem kérte, senki nem kényszerítette a szülőt hogy szexeljen, szerelmeskedjen össze gyermeket, tehát ez egy fokozott felelősségi viszony a szülő oldalán. Ez nem hasonlítható semmiféle más pl. munkajogi, állami segélyezési jogviszonyhoz és nem ér véget 18 éves korról, talán a halállal sem.

Már meglévő vagyon

Jelen témánk tárgyalása szempontjából döntő fontosságú, hogy ez a részrehajlással érintett vagyon egy már meglévő, azaz a család birtokában lévő vagyon. Tehát nem szükséges bankhoz fordulni, ismerősnél kuncsorogni, ha egy családban tisztességes elosztási viszonyok uralkodnak, akkor erre az összegre a gyermek evidensen szert tehet, illetve, ha a tisztességen túlmenően rafinált és pofátlan, akkor nagyobb, azaz a testvérét illető részt is simán lenyúlhat.

A könnyű hozzáférésű vagyon fogalma¹⁴

A már meglévő vagyon fogalmához szorosan kapcsolódik, illetve abból következik, hogy ez a vagyon könnyű hozzáférésű, mert ennek a vagyonnak a megszerzése sokszorosan könnyebb, mint pl. rendszeren dolgozni, öt órakor kelni, a társadalmat ténylegesen szolgáló hivatást választani, ne adj Isten felelősségrevonható állást betölteni, avagy a banktól kemény átvilágítási procedúrában, személyes és szenzitív adatállományunk kiadásával, kőkemény, uzorás feltételek mellett hitelt szerezni. Egyrészt tudja a gyermek, hogy hol van a vagyon, (melyik fiókban, szekrényben, párnában, kertben elásva, idősebb szülő talán észre sem veszi, ha eltűnik valami, ha észre is veszi belenyugszik, hogy nem találja, háááát biztos eltűnt...avagy célirányosan kinyafogja a szülőnél, hogy övé legyen az aranykarkötő és gyermekének bulizza ki a nagyobb értékű tárgyakat), tudni lehet, hogy mikor érkezik a szülő fizetése, nyugdíja, szerzői jogdíja, prémiuma, kárpótlási jegye, másrészt a szülőre való ráhatás nyilván sokkal könnyebb, mint pl. egy hitelintéztre, harmadrészt a visszafizetés feltételeit is ki tudja nyújtani akár a soha-semmikor mezőbe. És akkor még nem is ejtettünk szót arról, hogy erről a vagyonelnyelésről az esetek döntő többségében írásos dokumentum sem születik, hanem ez csak úgy “deus ex machina” megtörténik, tehát a bizonyíthatóság is bizonytalan. Később letagadják, nem emlékeznek rá, bagatellizálják a dolgot, széttárják a kezüket, ügyesen kifarolnak a téma taglalása alól, avagy nem lehet szóbahozni a témát, mert akkor valaki (=a kedvezményezett) megsértődik, vagy dühös lesz, indignált pozíciót vesz fel, természetesen azért, hogy leplezze a dolgot. Jellemző az is, hogy az agg szülő kórházba/idősotthonba kerülésekor, halálakor az ékszeresdoboz általában rögtön eltűnik, a fali aranyóra is, míg a szakadt gatyók, a konyhai lepattogzott edények, és a mogorva könyvek valahogyan mindég a helyükön maradnak. Ilyen esetekben jogászként azt tanácsoljuk, hogy a kismimizett gyermek a nála lévő családi fotókat, videókat nyugodtan használja fel bizonyítékként. Tehát ha jópár fotón látszik, hogy a mamán egy vastag aranygyűrű, egy jellegzetes aranykarkötő és nyaklánc, egy szépívű fülbevaló van és ezen értékű tárgyak “csodák-csodája” eltűnnek, amikor a mama

¹⁴ Elnevezés tőlem P.Sz.Ó.

kórházba kerül vagy meghal, akkor igenis számon lehet kérni a lakásba állandóan bejáró, éjjel-nappal ott henyélő, ott reggeliző, ott ebédelő, ott vacsorázó, ott haját mosó gyermeket, hogy az hová tűnt el. Ez a bizonyítási mód bíróságok előtt is elfogadott.

Sajátos negotium claudicans (sántikáló jogügylet)

A római jogban a negotium claudicans a serdületlen olyan egyidejűen jogosító és kötelező, de csak jogosító részében érvényes ügyletét jelenti, amelyet gyámi jóváhagyás nélkül kötött.

Mi ezt itt természetesen más közegben használjuk, ezért illesztettük elé a "sajátos" jelzőt.

Arra szeretnénk utalni vele, hogy a szülői részrehajlás folyamatában a szülő és a kedvenc gyermek közötti viszonyban semmi illegális nincsen. Semmi rossz nincs abban, ha a szülő drága lakást vesz a gyermekének, semmi rossz nincs abban, ha a szülő a gyermekének ígéri az autóját, semmi kivetnivaló nincs abban, ha a szülő minden hétvégén magánál reggelizteti, ebédelteti, vacsoráztatja az amúgy 50 éves gyermekét és annak gyermekét is.

Mindez akkor válik igazságtalansággá, mégpedig brutális igazságtalansággá, amikor a szülőnek még egy/több gyermeke van, és az ugyanezt nem kapja meg.

Tehát itt látszik, hogy sántikál az ügylet.

Erős kauzalitás

Ha egy szülő az egyik gyermeke felé elkezd folytatni a pénz, akkor nyilvánvaló, hogy elkezd csökkenni a családi kassza, tehát a másik gyermek kevesebbet fog kapni. Ennek a sima összefüggésnek a felismeréséhez nem kell szeretet, jogásznak sem kell lenni, ez szimpla matematika. Ha az egyik oldalt zsírosítom, akkor a másik oldalra már nyilván nem jut ugyanannyi pénz. Összefoglalva: ha az egyik gyermekemet dotálom, akkor annak egyenes következménye, hogy a másiktól elvonok. Megfordítva: el kell vonnom a másiktól, hogy az egyiket dotálni tudjam. Máskülönben ez nem megy.

Tehát ennek a kérdésnek a tárgyalásakor nem szabad ott megállni, hogy, "Istenem, de jó szülő, de aranyos, ad a saját, édes gyermekének", hanem ezt folytatni kötelező, "Istenem, de rossz szülő, de igazságtalan, mert elvon a másik, saját, édes gyermekétől".

Tehát igenis van összefüggés az egyik gyermek gyarapítása és a másik gyermek vagyoni helyzete között.

Ez egy durva kör.

És a kör a legbiztosabb összefüggés.

Előreláthatóság, kiszámíthatóság

Ha egy családban tisztességes családpolitika uralkodna, akkor ez nemcsak egy erkölcsi elegancia lenne a családban, hanem óriási előny is lenne a gyermekek jövőtervezésében. Itt arra gondolunk, hogy a gyermeknek természetesen önerőből is dolgoznia kell, de ha emellé bizton odaszámíthatja a családi vagyontól ráeső, a testvére által nem megcsonkított részét, akkor ez egy jóleső kalkulációt eredményezhet, tehát kiszámolhatja, hogy nagyjából mikor mehet nagyobb lakásba, mikor cserélheti le a kocsiját és így tovább, feltéve, hogy a szülei és a testvére(i) etikus alapon működnek és nem emberimitátorok. (Talán nem véletlen, hogy a jogbölcséletben az előreláthatóság és a kiszámíthatóság a jogállamiság jellemző kategóriái.)

Hogyan jön létre a részrehajlás?

Azon személyek, akik megtiszteltek azzal, hogy elbeszéltek családjogi problémáikat, illetve saját megfigyeléseink-tapasztalásaink alapján – többek között – az alábbi jellegzetes kialakulását figyeltük meg ennek a keserves jelenségnek.

Az egyik gyermek eleve önzőbb, rafináltabb, célirányosan kedveskedőbb, rámenősen önérdékérvenyesítőbb, mint a testvére(i)

és (nem vagy!)

ennek a gyermeknek a szülő elkezd gazsulálni, behódolni. Ez a helyzet nem csak úgy, egyik napról a másikra alkul ki, ennek a szomorú folyamatnak vannak stádiumai, néhány példát megemlítenénk.

Önzőbb az egyik gyermek

Nyilván van olyan, hogy az egyik gyermek genetikailag is önzőbb, rámenősebb, rafkósabb, mint a testvére(i). Ezzel még nem is lenne probléma. Itt kellene, hogy belépjen a bölcs és igazságos szülő és a gyermek önző megnyilvánulásait egy kultüremberi magatartás irányába kellene hajlítgatni. Azaz idejében rászólni, helyretenni, példát statuálni neki—feltéve ha erre képes a szülő. Sajnos nagyon sok háztartásban (szándékosan használjuk ezt a szót, mert ezek nem érdemlik meg a család fogalmát) fellelhető az a magatartás, hogy az apa, ha “aktív”, akkor pénzt keres, ha “passzív” akkor az emancipált nő csapdájában vergődik, az anya pedig ha “aktív”, akkor egy idegbolond, aki a karrierjét építi, állandóan telefonál és a kocsiba vágja magát, ha “passzív”, akkor bambán rámol, portalánít, csirkét süt, a tésztaival bajlódik, hétvégén meg a telket kaparják vagy vásárolnak. A gyermek technikai nevelést kap pl. hogy a kulccsal ne húzogassa az üvegasztalkát. Azt elfelejtik megtanítani neki, hogy az üvegasztalkához hasonló sérülést szenvedhet el a Lélek is. A Cultura Animiról azt sem tudják, hogy eszik vagy isszák. A gyermek sem. A szülő sem. A nagyszülő sem. A dédszülő sem. A baráti kör sem. Érdekes módon azt viszont tudják, hogy hol lehet jó pizzát kapni és milyen az A8-as. Manapság szinte teljesen kihalt a gyermekek etikai és magyarságtudatra való asszertív nevelése. A szülők nem is akarnak és nem is tudnak kultürembert faragni, mivel maguk sem azok. A válások számának drasztikus növekedésével és az özvegysek nem piederasztalként való kezelésével a gyermek átéli azt a lelki cihaszökevény utat, hogy a “mama barátot keres, az apa talizik”. A gyermek nő, mint a répa, a média és a haverok befolyásoltsága alatt. Ilyen háttérzszocializáltsággal nem csoda, hogy a gyermek önző lesz. Talán csak az a gyermek nem lesz önző, aki képes kitermeli magában valami Fényt, aki eleve, valami csoda révén fogékonyabb a lélekrezdülések felé, de tulajdonképpen ez sem jó, mert így ebben az ordas világban épp Ő lesz az, aki életképtelen lesz, akit kihasználnak.

Önzőbb az egyik gyermek, de annak is nevelik

Buta, bamba szülői magatartásokkal már gyermekkorban kialakul egy libikókahelyzet. Az egyik gyermeknek mindent szabad, a másíknak semmit vagy jóval kevesebbet. Az egyik gyermek felordít, hogy a testvére elvett tőle valamit és a szülő nem kérdezi meg, hogy “Miért?”, azaz nem keresi a gyökér okokat, csak nagy bután annyit ordít, hogy “Add vissza!”. Teljesen bevetté válik az igazságtalan családban, hogy pl. az egyik gyermek mikulás csomagját elveszi a másík, vagy kialakítanak egy olyan eleve aljas léggört, hogy “annak a szegénykének mindég oda kell adni a mikulás csomagot és neked kötelességed ezt megtenni, mert különben nem vagy jó testvér”. Az egyik gyermek ügyesen mindent kinyafog a szülőnél, még olyan dolgot is, amelynek a szülő kifejezetten nem örült, vagy egyenesen tiltott, a másík rá sem jön erre a lehetőségre (és persze senki nem is nyitja fel a szemét, hogy van ilyen “út”). Kifejezetten tiltani kellene a szülőknak, hogy az egyik, rendszerint szebblelkűbb gyermekbe belesulykolják azt, hogy: “Neked mindég segítened kell a testvéredet!”. Ezzel az önmagában szép szülői felhívással az a legordítóbb probléma, hogy a másík gyermeknek ugyanezt sohasem mondják el. Magyarul az egyik állandóan ugrálni fog, egy fejős tehén lesz, a másík pedig egy here lesz. Nagyobb korban szintén jellemző, hogy a szülő az egyik gyermeke felé markánsan élteti az erkölcs-csős szerepét, ordít, okoskodik, hetvenkedik, míg a másík gyermeke felé valahogyan nem akarja meglátni az ökör hibákat, ha véletlenül valaki fel meri hozni vagy kibukik a téma, mert már akkorára dagadt, akkor elbagatellizálja, nem hallja meg, elkerekíti a dolgot, elmosolyogja, belefolyatja a beszélgetést egy oda nem illő, de jó fedőtémába: “Együnk, mert elhül a leves!” Avagy akár rosszullétet színlel, a szívéhez kap, ablakot nyittat, víz után epedezik. Úgyszintén jellemző felnőtt korban az is, hogy az egyik gyermek a könnyebb előrejutás reményében az öszcsaládi állásponttal totálisan ellentétes vallási, avagy politikai irányultságot vesz fel.

A szülő az elején tiltakozik. Aztán beletörődik (ezt talán még természetesnek is mondhatjuk). Végül, de ez már határozottan sértő az el nem térült gyermeke felé, ha az “áruló” gyermek az árulása révén sikeres lesz, akkor a szülő pattog és pitizik neki. Olcsó bonbonnal, repin elszámolt külföldi hétvégével, talmi városnézetéssel az igazságtalan szülő átprogramozható. Az ordibáló apa képes kutyába átmenni. A fejcsóváló anya elvigyorodik, ha drágább kölnit lát. Igen, a hitvány szülő megvásárolható. Az öreg hölgy látogatása fordítva is valóságga válik.

Az, hogy ez ma mennyire valóság a gyakorikerdesek.hu/csaladi-kapcsolatok internetes oldalon feltett siralmas kérdések sokasága is alátámasztja.

Önzőbb az egyik gyermek és ezt jutalmazták is

Szintén jellemző és szintén helytelen szülő magatartás, hogy a pofátlan és önző gyermek a szülő agyába beleégetheti azt, hogy neki az átlagnál, az indokoltnál, a megérdemelnél és főleg a megdolgozottnál magasabb igényei vannak. A szeszélyeit, az irreális álmait, hóbortjait kötelezőségeként tünteti fel. Neki ezek kellene, neki ezek járnak, neki ezek dukálnak, ő ezekhez hozzászólt, ő lejjebb adni nem akarja és a legaljasabb most következik, mindez a gyalázat érvelési alap lesz a családban, tehát ha netalántán valaki szóba meri hozni a gondosan szőnyeg alá söpört (inkább szőnyeg alatt tartott) témát, akkor a válasz az, hogy igen, neki ez kell, neki ez jár...

Önzőbb az egyik gyermek, de bárány gúnyát húz

Ez a báránybőrbe bújt farkas esete az igazságtalan családok csúcsterméke. Itt arról van szó, hogy a hitvány gyermek minden tetteiben, döntésében, cselekedetében hitvány, azaz gátlástalanul rabolja az összcsaládi pénzt a másik gyermek, azaz a testvére elől, de verbalitásában, szófordulataiban, a potya, azaz tét nélküli pillanatokban ájtatosan emlegeti a testvéri szeretetet (ami persze csak ő felé él), a család egységét (amit persze csak ő használ ki), a segítőkészség fontosságát (amely csak felé nyilvánul meg, ám tőle soha nem jön).

Itt térünk ki arra, hogy ezekben a családokban a parazita gyermek létrejöttének a feltétele az, hogy legyen egy rendes, mulya, balek gyermek is, aki mindezt eltűri. A szülő rettenetesen hibás, mert ennek a rendes, mulya gyermeknek véletlenül sem nyitja fel a szemét. Az egész családnak érdeke, hogy ezt a gyermeket megtartsák szent együgyűségében, soha nem hívják fel a figyelmét önnön érdekeire, a részrehajló család sine qua non-ja ez a tisztességes, kiuzsorázható gyermek.

A bizonyítás és a tiszteletet összefüggése

Mindenképp fontos szót ejtenünk a bizonyítás kérdésköréről.

Az, hogy az egyik gyermek többet kap, mint a másik gyermek, nem normális jelenség egy szülő részéről. Mégis, ha "helyzet van" és a szülő elkezdene dotálni az egyik gyermeket, fontos felszólítani a kedvezményezettet, hogy nyilván nem perjogi értelemben, nem is Derrick vagy Colombo szintjén, de egy "böcsületes emberhez méltóan" pl. egy családi ebéd után adjon számot arról, hogy:

- pontosan mennyi az a bevétele, amely számára kevésnek minősül (adjuk össze kockás papíron vagy gépen, hogy ez konkrétan mennyi forint és ez egy józan ember szemszögéből tényleg kevésnek bizonyul-e?)
- önerőből tesz-e valamit annak érdekében, hogy ez a helyzet megváltozzon (életrajzokat gyárt-e?, hány állásinterjúra ment el? látványosan csökkenti-e a pazarolót, felesleges, divat, utaztatási és a szokássá vált, de jelen esetben indokolatlan kiadásokat?, eszébejut-e hogy esetleg továbbképzés, átképzés magát? átmenetileg elvállalna-e és keres-e nehezebb, korán kelős, fizikai munkát?)
- rendkívül fontos rögzíteni azt, hogy **mennyi ideig** dönt úgy a család, (ismételjük a család, nem pedig alattomosan egy-két összejátszó ember) hogy letér az igazságos útról és részrehajlóvá válik, hiszen ez a másik, nem dotált gyermeket lényegbevágóan érinti és nyilvánvaló, hogy az igazságtalanság egy életen át nem tartható fenn.
- a szülő erkölcsi alapozottságához tartozna az is, hogy vizsgálja gyermekei életvitelét, éles szemmel észrevegyen hazugságokat, egybemosásokat ködösítéseket. Például vizsgálni illene (általában nem is kell ezt különösebben vizsgálni, mert látszik, ordít a tény, csak a szándékos vak és célzott süket nem látja/hallja), hogy melyik gyermek küzd magasabb célokért, melyik tölt be hazát, társadalmat szolgáló hivatást és melyik szexel-utazgat-bámézkodik-vásárolgat-éttermezik-színházozik. Állhatatos munkássága következtében melyiknek van folyamatosan munkahelye, mégpedig olyan, amelyben ő felelősségrevonható. Ennek a gyermeknek a szülő megköszönhetné ezt az életvitelt, tehát egy családi összejövetelen kibőföghetne a szülő egy

“köszönöm”-öt az ilyen gyermeke felé. Ezzel párhuzamosan a nem dolgozó vagy csak jelképesen dolgozó, mindég sine cura állásba lévő, pl. a házastársa farvizén az uborkafán felfelé kapaszkodó, soha felelős állást, érdemi, társadalmat ténylegesen szolgáló munkát nem vállaló gyermek kaphatna egy “ejnye-bejnye-“t a szülőitől. Itt nem is annyira a köszönömön és az ejnyén van a hangsúly, hanem azon, hogy a családban működjön egy el nem torzult értékítélet.

A korrekt gyermek érezze azt, hogy a családja megbecsüli őt, a kiskedvenc érezze azt, hogy állapota nem evidens, nem megérdemelt, hanem kivételes kegyen alapul, amiért hálásnak illik lenni és viselkedni kell.

Az sem mindegy, hogy miért csöng valakinek reggel ötkor az órája. Azért, mert ez közel harminc éve így van és a magyar társadalmat szolgáló hivatásba siet a gyermek. Avagy a bamba fejében kitalálja a gyermek, hogy ő most utazgatni fog és ehhez a gúnyáit, cuccait össze kell, hogy pakolja és a saját heppje miatt életében egyszer-kétszer feltápáskodik korábban. Bűnös az a szülő, aki ezt nem akarja észrevenni és szülőtársát sem figyelmezteti ilyen különbségekre.

Szintén friss szemmel kell meglátnia egy szülőnek azt, hogyha mindkét gyermeke utazgat, akkor az véletlenül nem úgy valósul-e meg, hogy az egyik ezt a saját pénzén, saját véres-verejtékének eredményeként teszi, soha senki nem segített neki a csomagolásban, hurcolkodásban, nem is kérte soha, de fel sem merül soha a családtagok fejében, hogy esetleg neki is kellene egy kis segítség, míg a másik a szülő pénzén érzi magát roppantul jól külföldön, a családtag visz ki a reptérre, várja a reptéren, sőt még a kinti haveroknak szánt kedveskedéseket, szuveníreket is a család szerzi be neki fáradtságos munkával.

Nagyon kevés ilyen tisztességes szülői elhatárolást látni.

Itt említenék meg, hogy családjogi tapasztalásaink alapján bátran kijelenthetjük azt, hogy az önző, hitvány és ezért kedvezményezett gyermekeknek általában remek kirakatpolitikájuk van. Ezen azt értjük, hogy a semmit, vagy a mosolyognivalóan keveset is ügyesen tudják tálalni. Jól eladják a talmit. Nyitott szemmel fel lehet ismerni a választóvonalat a profi módon felszült semmi és a lúzer módon elhallgatott ténylegesség között. Az egész Életre, és a testvérek közötti harcra is annyira jellemző az, hogy alkudozás folyik itt is, ott is. Különbéle kiglancolt bővlik kelleik magukat, több nyelven dadog a biznysz. Lotyók, stricik, zsebesek, seftelők, balekok örvénylenek, egy ezredévi haláltánc koreográfiájában.

A Kultura, az Isten-Arcú Emberi Lét vívja itt egyszemélyes szabadságharcát.

Azért az baj, ha egy szülő ezt nem veszi észre.

Fontos látni a részrehajló szülő által okozott komoly defekt gazdasági hatásait is: például úgy is, hogy az a gyermek, aki a szülőjétől nem kapja meg az őt megillető részét, az a bankok karmaik közé kényszerül, mert hitelt fog felvenni.

Míg ha bizton számíthatna arra, hogy igen, van a szüleimnek egy háza, egy nyaralója, és egy kocsija. Mi gyermekek, pedig ketten vagyunk. Tehát, ha igazságos a szülőm és nem ellenségem a testvérem, akkor én a ház, a nyaraló és a kocsit pontosan felét meg fogom kapni. Tehát ennyi és ennyi forint birtokába kerülök és ezzel felelősen előre tudok kalkulálni. Mindezt ugyanakkor fogom megkapni, amikor a testvérem.

Ez az ugyanakkorosság is nagyon lényeges!!!

Miért?

Mert ha az egyik gyermek már megkapta a javakat, a másíknak pedig csak ígérlik, hogy majd meg fogja kapni, az bizony nem ugyanaz a helyzet.

Jól érzékelhető, hogy az egyik, amelyik már birtokban van, annak az anyagi helyzete már stabil, a másik igényérvényesítése pedig toródik a bizonytalan jövőbe.

Ilyen helyzetet tisztességes szülő sohasem hoz létre.

Kettő, abszolút életbeli példát hoznánk is:

- Mi van akkor, ha a szülő esztelenül agyondotálta az egyik gyermekét, mert az hozott létre neki unokát, ám idővel később a másik gyermeknek három gyermeke születik, akkor ennek a gyermeknek mindezt ki fogja megadni? Senki, mert már mégegyszer nincs annyi pénz. Itt látszik jól a szülő felelőtlensége. Hiszen arra, hogy a másik gyermeke is szaporodik gondolnia kell.
- Tegyük fel, hogy szülők elválnak ötven éves koruk körül. A válás köztudottan rengeteg pénzzel jár (ügyvéd, per, új lakás, új barát/nő...).Nyilvánvaló, hogy az a gyermek, akit a válás előtt dotáltak, az van jobb helyzetben és az a gyermek akinek csak ígérték, hogy “majd ha szükség lesz rá, te is kapsz”, nem fog kapni semmit, azon egyszerű oknál fogva, mert már nincs pénz a családi kasszában.

Itt, a bizonyítás kérdéskörében merül fel a hitelesség kérdése is.

Mert vajon hitelesnek mondhatjuk-e azt a magának összcsaládi büdzséből pénzt kaparó gyermeket, aki a családjá előtt sanyarú helyzetéről kesereg, de másnap az utcán az egyik legdrágább csoki boltban és pékségben vásárol, vörösre festett hajjal és körmökkel járkál vagy a hátrányba lökött testvér szeme láttára sétál be a wellness és fitness szalonba. Szintén nem lehet hitelesnek nevezni a rosszulétre, orvosi kezelésre, gyomorbetegségre, hasnyálmirigyre panaszkozó testvért, ha az az egész család (tehát tanúk) szeme láttára fogyaszt el egy 6 fogásos menüt, utána kávé és alkoholt. A bizonyítással és a sikeres bizonyítás során elért hitelességgel megtiszteljük a másik felet, azaz azt, aki nem kap semmit, nem kap annyit vagy jóval kevesebbet kap.

Amikor a tettenért szülőt és a zsírosodott testvért szembesítik azzal, hogy milyen galád a magatartása, akkor a következő, jellegzetes szituációk következnek be:

- Még neki áll feljebb
- Megsértődött pozícióba vágja magát
- Pontosan azokra a legszentebb, örökérvényű (testvéri szeretet-tisztelet-becsület) fogalmakra hivatkozik, amelyet éppen ő tipor lábba.
- A fentiek vegyítése: sírdogálás, értetlenkedés, rézsútos nézés, felháborodás, kereszthivatkozás, újból felháborodás, lényeg: a felelősségrevonás alóli kifáradás.

A Hála kérdésköre

Ebben az egész kismimizéses jogviszonyban az a legnehezebb és a legfájdalmasabb, hogy a gyarapodott testvérnek illene hálásnak lennie az ő gyarapodása révén kifosztott testvére felé.

Ám ez sohasem következik be. Sajnos a családokban is jellemző az, ami a világtörténelemben: a legnagyobb gonosztevő a legártatlanabb bárányának kiáltja ki saját magát. És aki ezt észre meri venni, azt feketíti be. Azaz a kedvezményezett testvér a kifosztott testvérét folyamatosan és profi módon feketíti a szülő előtt, állandó ellen szelet fúj. Az ellenhangolás olyan profi, hogy így éri el azt, hogy egy idő után a kifosztott gyermek már nem akar járni a szüleihez, nem vesz részt a karácsonyi, húsvéti összejöveteleken és így ő, a kiskedvenc mégtöbb javhoz jut.

Következmények

Szétszakad a család lelki és anyagilag is.

Nyilvánvaló, hogy a kifosztott gyermek nem akar együtt eszegetni, poharazgatni azokkal, akik lenyúlták őt.

Kialakul egy örökre félregombolt mellény: A kedvezményezett gyermek soha nem egy napig, egy hétig, egy hónapig kedvezményezett, hanem egész életén át az.

Mert ha pl. valakit elüt egy autó, akkor amíg összefornak a csontjai, nyilvánvaló, hogy részesülhet családi dotációban.

Itt nincs semmi probléma. Ez a tanulmány nem erről szól.

Itt arról az ökor szülői hibáról van szó, amikor a pofátlan gyermek egy egész életen át tartja a markát és egy egész életen át többet kap, mint a másik gyermek.

Evidens, hogy ezt egy Karácsony alkalmával már kiegyenlíteni sem lehet, hiszen olyan irdatlan összegekről van szó. Példa: az egyik gyermek gyermeke, tehát az unoka 20 éven át minden hétfőgén a szülőnél, azaz a nagyszülőnél eszik-iszik-alszik-koszol-piszkol-élvezkedik-nyaral-telel-pihen. Ezzel így önmagában semmi probléma nincs.

Szabad szeretni az unokát.

Az életszerűség kedvéért csináljunk egy gyors számolást!

Nem reális, túl nagyvonalú, de egy napi ott kosztolást plusz ott létet ezer forint körüli értéknek vesszünk az egyszerűség kedvéért.

Ez egy évben: 52.000 Ft. (direkt egy napot számolunk és nem szombat-vasárnapot.)

Húsz év alatt: $20 \times 52.000 = 1.040.000$ Ft, azaz egymillió negyvenezer forint.

Mindez nagyon szép dolog a szülő és az unokás gyermeke viszonylatában.

De mi van a másik gyermekkel?

Azzal, aki mondjuk nincs ott minden hétfőgén, mert gürizik, másodállásol vagy csak szimplán nem akar menni, mert utálja azt a kényszeredett helyzetet, hogy mindég a testvére és annak pereputtya popsiját nyalják.

Ennek a gyermeknek is meg tudja adni a szülő ugyanezt az összeget? Ha igen, nincs probléma.

Akkor van súlyos helyzet, amikor nem. Márpedig általában nem, mert a kedvezményezett gyermek úgy elszív mindent, hogy nyilvánvaló, hogy a szülőnek csak úgy még egyszer nem lesz egymilliónegyvenezer forintja.

És mondjuk ennek a kedvezményezett gyermeknek még vesz egy lakást a szülő.

Hát evidens, hogy ez már akkora összege rúg, hogy mindezt még egyszer a másik gyermekének nagy valószínűséggel nem tudja megadni... és a kedvezményezett tesz is arról, hogy a szülő ne akarja megadni.

Itt vetnénk fel azt a kérdést, hogy vajon hihető-e annak a szülőnek a "majd adok" ígérete, aki 50 éve az egyik gyermekét dotálja a másik hátrányára?

Nem lehet tudni, hogy vajon az igazágtalan szülő agyában egyáltalán megfordul-e az, hogy az a gyermeke, aki nem jön minden hétfőgén enni-inni hozzá, arra nem is kell dolgozni, bevásárolni, sütnifőzni?

És aki jön, az igazán aranyos, de több munkát is jelent, azaz több pénzt is visz el.

Valamint nyilván nem számít segítségnek az, ha a kedvenc gyermek megveszi hétfőgére a husit és utána meg is eszi azt. Nem lehet tudni, hogy a szülő felfogja-e ezeket az elhatárolásokat? Nem lenne semmi probléma, ha pl. ki lehetne miutatni, hogy a kedvezményezett gyermek minden hétfőgét viszonzott, tehát letett egy összeget a szülőnek vagy pl. felparkettázta a szobákat. Csakhogy a kedvezményezett ezt soha nem csinálja. Itt nagyon lényeges deklarálni, hogy aki többet kap mind a mai napig, annak bizony kötelessége is többet segíteni. Tehát a többet kapó gyermektől igenis elvárható, hogy pattanjon akkor, amikor a szülő beteg lesz, kórházba kerül, bekakil.

És ezt már nem is segítségnek hívják, hanem **kutya kötelességnek**.

Cipó vs. Szelet

Külön probléma, hogy míg a kiskedvenc a jogtalanul nagy részhez egyben jut hozzá, addig a nemkedvenc a jogtalanul keveset szeletekben kapja. Nyilvánvaló, hogy aki egy cipót kap, az jobb helyzetben van, mint aki szeletekben kapja meg a jogos kenyérét. A cipót el lehet adni, el lehet cserélni, bérbe lehet adni. A cipóval hencegni lehet.

Aki már a szülők életében kiharap egy jókora részt a közös vagyonból, az behozhatatlanul előnyösebb helyzetbe pófátlankodja magát, mint az, akit hitegetnek, hogy maaaaajd kapsz az örökségből vagy maaaaajd csepegtetünk valamit szeletekben.

Mindent meg lehet tenni, ill. nagyon sok mindent meg lehet tenni, ami nem sérti a másik jogos érdekét!

Fontos: nem az érdekét, hanem a jogos érdekét!

Ez azért fontos, mert az emberek pofátlanul tulajdonképpen mindenre ráfoghatják, hogy igen ez érdekem, a jogos érdek viszont már jogilag alátámasztott, indokolható, tisztességes érdeket jelöl.

Tehát ez egy mederben tartott érdek.

A szorító meder a másik ember érdeke.

A konkrét paragrafusok, a közvetett paragrafus mellett az alkotmányos alapelvek, az emberi jogok, a józan ész és végső soron a Biblia is felhívható és mivel ezek mind egyirányba mutatnak, ezért ugyanannyit kell, hogy kapjanak a testvérek a szülő élete alatt is és a szülő halála után megnyíló örökrészből is.

Szándékosan nem is használjuk az „örökrész” kifejezést, hiszen az csak a szülő halálának tényével nyílik meg.

A „jogos rész” fogalmát használjuk, mert a jogos rész alatt a szülő élete folyamán elosztott vagyonát értjük, amelynek szintén matematikailag azonosnak kell lennie a testvérek között.

Konkrét példával:

Nem lehetséges az, hogy az egyik gyermek folyamatosan, rendszeresen visszatérően olyan életvitelt folytasson, amely JÓVAL több pénzt emészt fel: többet utazgat, többet zargatja a szülői házat, többet napol-koszol ott, és utána ugyanúgy tartja a markát Karácsonykor, Húsvétkor, névnapkor, születésnapkor és persze majd az örökségnél is.

Ilyenkor nyilvánvaló, hogy az egyik gyermek olyan mértékben kopasztja meg a szülői kasszát, hogy nem jár neki ugyanúgy ajándék-boríték, mint a másoknak, aki nem zargatja a szülői házat, sőt, inkább csak segít, ugrál, teljesít.

Óriási lenne a szülő felelőssége, hogy ilyen élethelyzet ki se alakuljon!!!

Minden szülő gondoljon bele abba, hogy a gyermekének sem mindegy, hogy majd később, hogy emlékezik vissza a szülőjére! Nem mindegy lelki-tudatilag, hogy valaki azt gondolja-tudja magában, hogy Istenkém, nem volt a szüleimnek pénze, szegények voltak, vagy a tűzvész elpusztított mindent, így hát nyilván nem is örökölhettek.

VAGY

Azt éli át lelki-tudatilag, hogy Istenem, volt a szüleimnek pénze és azt insolens módon részrehajlóan osztották fel.

Bizony nem mindegy.

Az első verzióban nincs hibás.

A másodikban van.

Az első verzióban nincs felelősségrevonható.

A másodikban van.

Az első verzióban nincs szándékosság.

A másodikban van.

Éppen ezért az első feldolgozható.

A második nem.

Az unoka kérdéshez: az unokát lehet támogatni, sőt kell is!

Magyarul: kaphat egy szolidabb összeget.

De gyermekrészt nem kaphat!

Miért?

Mert ha gyermekrészt kap az unoka, akkor az igazi másik gyermek szenved csorbát, ezt pedig egyetlen ép eszű és tisztességes és etikus szülő sem akarhatja. Továbbá legyen körültekintő a

nagyszülő, mert a család felé az „unokának kell” siránkozással ellenőrizhetetlen mennyiségű pénzt zsebel be sajátmagának az unoka szülője. Ezenfelül nagyon kedvelik az igazságtalan emberek azt az érvelést, hogy “hát csak nem sajnálsz a kisunokától ezt a sütit, csak nem vagy irigy rá?” Nem, senki sem irigy a kisunokára, de a kisunokának is kötelessége mások érdekeit szem előtt tartani, és igenis, ne egyen meg egy sütit akkor, ha az nem jár neki. Ne egyen meg egy sütit akkor, ha már százat megevett. Ne egyen meg egy sütit, ha az nem az övé, mert akkor a süti után az autót meg a lakást is elveszi. És ha ezt magától nem tudja, akkor valaki figyelmeztesse rá.

Parlament-képviselő-statisztika

Mivel kutatási témánk a parlamenti képviselői beszédjogok is, felvetődött bennünk az a gondolat, hogy hasznos lenne megkérni az egyéni választókerületi képviselőket, hogy a saját választókerületükben nézzenek körül, pl. egy lakossági fórumon kérjenek csak annyit, hogy tegye fel a kezét az, akinek a családjában ilyen igazságtalan elosztás-probléma van. Tanulságos lenne látni, hogy egyáltalán mennyi ilyen eset van és milyen országos szórást mutatnak. Célravezető lenne bepillantást nyerni abba, hogy egy kelet-magyarországi szegényebb családban ugyanolyan problémák vannak-e, mint egy nyugat-magyarországi gazdagabb famíliában, illetve van-e eltérés egy balatoni borász és egy fővárosi első/másod/harmad/negyed értelmiségi család családpolitikája között. Ne feledjük, a képviselő igen jó statisztikai adatgyűjtő is lehet, és nemes feladatnak tesz eleget, ha nemcsak mikrofonba beszél, szalagot vág át, meg poharat emelget, hanem kutatási feladatokban is résztvállal.

Példák, tanácsok

Fennáll az a valós veszély, hogy a szülő a kedvenc gyermeke oldalán minden helyzetet szükséghelyzetnek értékel, még azt is, amely nyilvánvaló, hogy a gyermek hobbija, délibábja, heppje és a gyermek erre rááll, azaz rájátszik, és a tisztességes, korrekt gyermeke oldalán pedig valahogy nem látja meg a “szűkösséget”, mindenre legyint, zombi arccal néz, nem azonosul. Épp a közelmúltban mesélte nekünk egy katona, hogy őt a szülei és a testvére csakis kihasználták. Az ő egész nevelését, taníttatását, elszállásolását, étkeztetését, ruházkodását a Honvédség állta, a szülei a kisujjukat sem mozdították, bezzeg a 40-es éveit taposó testvér a mai napig előlről-hátulról tolva van: a testvér és annak házastársa, sőt a házastárs előző házasságából származó gyermeke is minden hétvégén a szülőknél ebédel, minden problémájukkal rögvest azonosul a család, pl. hol nyaraljon a gyermek, milyen autót toljanak az épp18 éves kiskölkök alá, mit kívánnak enni, minden nap egy bizonyos cukros üdítőitalt vásárolnak nekik, mert ők csak és kizárólag azt szeretik, külön a testvérnek, külön a házastársnak, és külön a kisklambónak is megy a boríték és a nem-zokni, nem-törülköző szintű ajándék. Mégis, amikor egyszer a katona vette a bátorságot és utalt arra, hogy azért mostmár ő is kaphatna valami támogatást, különben egy nagyon messzi, háborús országban lévő, kőkemény katonai frontszolgálatot kell elvállalnia, mert nincs pénze a családalapításhoz... akkor a szülői hozzáállás az volt, hogy “akkor inkább vállald el”...

A fenti példa tehát jól mutatja, hogy az egyik gyermek szeszélyei, raplijai, hogyan überelik a szülői igazságtalan családpolitika folytán a másik gyermek élet-halál kérdéseit. Elfogadhatatlan az a szülői magatartás és nem szabad abba az érvelési irányba elmenni, hogy bárki is azt bizonygassa, hogy a magunk jogos érdekében nem szólalhatunk meg. Hogy bárki is „te olyan jó gyermek vagy, ezt nem szoktuk meg tőled” álcát használja arra, hogy az igazságtalanságot lefedje. Sokszor az áldozat-gyermek olyan jóindulatú, hogy kifejezetten erőnek-erejével hajlítja magát arra, hogy ne kelljen megszólalnia „Míg a törpe ordibál, mert az óriás vállán áll” helyzetben van.

Gondolataink szerint nem szabad teljesen a szülő szeszélyére bízni az általa életrehívott gyermekei dotálását. Arra szeretnénk rávilágítani, hogyha teljesen a magánautonómia körében hagyjuk ezt a rettentő szenzitív kérést, akkor igazságtalan, részrehajló megoldások születnek és ezt egy jogállamban nem szabad eltérni. Gondoljunk csak arra, hogy más, szintén magánautonómiás jogviszonyokba is keményen beavatkozik az állam pl. az ingatlantulajdonos jogait masszívan

korlátozzák a mindenkori szomszédjogok, a szolgalmi jogok, az elbirtoklás, vagy éppen a kisajátítás intézményei avagy a szerzői jogokat is behatárolják az erős személyiségi jogok.

A szülő jogait is ugyanígy mederben kell tartani.

Az alábbiakban arra szeretnénk néhány példát bemutatni, hogy veszélyes, kiszámíthatatlan teljesen a szülői szeszélyre bízni a gyermek dotálásának kérdését, éppenezért sokkalta tisztességesebb, ha a szülő egyenlően oszt a gyermekei között:

- Alkoholista gyermek: ne adjunk neki pénzt, mert csak elszórja itálra, avagy adjunk neki pénzt, mert valószínű, hogy szegény lelki defektes, azért lett alkoholista.
- Drogos gyermek: ne adjunk neki pénzt, mert túrhetetlen, hogy azon kábítószer vesz, avagy igenis adjunk neki pénzt, hogy egy barátságos helyen, neves orvosok által irányított elvonókúrán részt vehessen.
- Nem dolgozó gyermek: ne adjunk neki pénzt, mert "aki nem dolgozik, az ne is egyék", avagy adjunk neki pénzt, mert hát azért családi szolidaritás is van a világon és nyilván reménykedünk, hogy ezért hálás lesz, megemberli magát és mindjárt elhelyezkedik.
- Élveteg gyermek: ne adjunk neki pénzt, mert túrhetetlen az a magatartás, hogy neki mindég a legdrágább csoki, a legínyencebb pizza, a telezabálás, a wellness, a külföldi feeling, a legdivatosabb cuccok kellene, avagy adjunk neki pénzt, hátha ezekkel a cuccokkal, ezekkel a lehetőségekkel felkapaszkodik az uborkafán és a tanulatlan nagyszülőkhöz-szülőkhöz képest majd talán úgy tűnik kifelé, hogy vitte valamire.
- Erkölcstelen gyermek: ne adjunk neki pénzt, mert a keresztény felfogással ellentétesen él és azt becsületes szülő nem támogathatja, avagy adjunk neki pénzt, hiszen amióta a világ világ sajnos köztudott, hogy pl. butácska nők ha ráragadnak egy entellektüel vagy agresszív hímre, akkor olyan ajtók nyílnak meg előttük, amelyek saját jogukon bizton zárva maradtak volna.

A fenti példákon jól látható, hogy biztosan lesz szülő, aki pro, és biztosan akad szülő, aki kontra fog dönteni. Mindkét eset rossz. Nem pro és nem kontra kell dönteni – ha a gyermeknek testvére is van! Ha ketten vannak testvérek, akkor a családi összvagyon felét kell, hogy kapja az alkoholista, a drogos, a nemdolgozó, az élveteg és az erkölcstelen gyermek is, és szintúgy a mindenkori családi összvagyon felét kell, hogy kapja az alkoholista testvére, a drogos testvére, a nemdolgozó testvére, az élveteg testvére, és az erkölcstelen testvére is. Minden más megoldás sértődöttséghez, megbántottsághoz vezet valamelyik oldalon és ezt egy szülő nem engedheti meg magának. Egy kulturált szülő igenis felelős a családon belül uralkodó hangulatért is! Tudnia kell, hogyha az alkoholistának ad több támogatást, akkor a nem alkoholista gyermeke fog méltatlankodni és fordítva, ha a nem alkoholistát dotálja, akkor az alkoholista lesz elégedetlen. És ezek teljesen normális emberi reakciók. Hiszen egy gyermek ugyan miért ne bízhatna abban, hogy a szülője ugyanúgy viszonyul az egyik életrehívottjához, mint a másikkhoz. Itt utalunk arra, hogy a szülő igazságtalan elosztása nemcsak egy nagyon komoly, a gyermek életét befolyásoló anyagi kérdés, hanem lelki kérdés is. Az igazságtalan szülőben a hátrányba lökött gyermek csalódik, millió és millió megválaszolatlan kérdés merül fel benne: Szeret-e egyáltalán a szülőm?, Akart-e egyáltalán a szülőm? Szeret-e egyáltalán a testvérem? Bízhatok-e valaha is benne ezekután? Az én testvéri szeretetem ezek szerint hiábavaló volt, mert viszontgesztusokra nem lelek? Le tudunk-e valaha is egy asztalhoz ülni ezekután? Kit érdekel valójában az én életem? Ki szisszen fel az én gondjaimra, kinek számít egyáltalán az, hogy én hogyan boldogulok a problémáimmal? Sem az anyámban, sem az apámban nem ébred fel a lelkiismeret, hogy én is ugyanannyit kapjak, mint a szintén általuk összeszerelmeskedett testvérem? Ennyire vak az egész család, nincs egy rendes nagymama, nincs egy igazságos nagynéni vagy bárki más rokon, aki ha látja ezt, hogy a testvérem ügyesen kinyalazik és magáhozkaparint mindent, akkor nekem jóval kevesebb marad vagy semmi sem, akkor azt szóváteszí? Mindenki csak hallgat, ha rólam van szó? Ennyire másodrendű lennék? Tényleg, a szó nemes értelmében család vagyunk-e vagy csupán azonos a vezetéknevünk és bizonyos ünnepeken együtt eszünk-iszunk?

Ez nem csak anyagi kérdés.

Az is, nyilván, de emberöltős-érzelmi is.

Ha nem sikerül az ordítóan nagy összeg-különbségeket valahogyan kisimítani, akkor eltávolodnak, majd elszakadnak egymástól az emberek.

Nyilvánvaló, hogy hosszú távon az nem fog működni, hogy együtt eszegetünk olyan emberekkel, akik lenyúltak minket.

Ez minden épeszű logikával ellentétes.

Nem lehet felnőtt embertől azt elvárni, hogy kedveskedjen Karácsonykor, Húsvétkor mosolyogjon azokkal, akik őt súlyos milliókkal megrövidítették.

Érdekesen alakul a zsírosított gyermek és a hátrányos helyzetbe lökött gyermek és ezek házastársainak kapcsolatrendszere is.

Gondoljunk csak bele, hogy a zsírosított gyermeknek a házastársa is tulajdonképpen zsírosodik, azaz könnyebbé válik az élete, hiszen áramlik felé is a pénz vagy legalábbis a kényelem hozzá is elér valamilyen formában pl. nem kell annyit bevásárolnia, mert a közös gyermek ott van a nagyszülőknél és azok etetik-itatják, nyaraltatják. Az ilyen pár mellett bizony megéri kitartani is, mert egy másik házasságban nem biztos, hogy ilyen potya helyzet adódna. A zsírosított gyermek oldalán valahol ez egy büszkeség is, hogy "lám-lám engem így szeretnek!" Míg ezzel párhuzamosan a hátrányba lökött gyermek házastársa a nemlegességet tapasztalja, azt hogy őt – a párján keresztül – nem dotálják annyira, tehát sokkal inkább kell hogy gürizzen a párja is, és ő is, tehát kevesebb idejük marad egymásra, tehát kevesebbet tudnak kikapcsolódni, kevesebb álmod ringathatnak, összességében nehezül az életük, amely szülői egyenlő elosztás révén könnyebbé is válhatna, de nem válik azzá. Valahol egy szégyen is, ha valakit egy ilyen insolens családba házasanak be.

Az egyenlő elosztás a szülő számára is a legjobb és a legtisztességesebb érv, abban az esetben is, ha az egyik gyermeke kérdőre vonja. Minden egyéb magyarázkodás csak olaj a tűzre. Az egyenlő elosztás a szülőt magát is levédi. Mert ember nincs a földön, aki bele tud kötni abba, hogyha egy szülő azt mondja, hogy kérem szépen, nekem kettő, három, négy, akárhány gyermekem van és én mindegyiket tiszta szívémből, ugyanúgy szeretem, és ezért egyformán osztok anyagilag is.

Sőt ennek a hozzáállásnak még egy pozitív hozadéka van: ha a testvérek valaha is irigykedtek, féltékenykedtek egymásra, a fenti szülői delkaráció megnyugtatja őket, a békesség irányába viszi a kapcsolatot.

Ha egy szülő úgy hal meg, hogy magamögött inkorrekt lelki és anyagi viszonyokat hagy, akkor tulajdonképpen hiába élt.

Felmerülhet kérdésként:

1. Hogyan tudnak korrigálni a szülők, ha már a „kispárnát kiadták a fejük alól”, tehát az egyszeri nagy összeget már odaadták az egyik gyermeknek és nyilvánvaló, hogy mégegyszer ugyanannyi nem lesz a másik gyermeküknek. Nyilván csak részletekben, morzsákban és ez önmagában is hátrányos.
2. El tud-e indulni egyáltalán egy igazságosztó folyamat, ha az óriási különbség ellenére az egyik gyermek folyamatosan a markát tartja. Külön említésre méltó az az esetkör, amikor az egyik gyermeket tényleg éri valami trauma, probléma, de éppen ez az a gyermek, aki a trauma, a probléma előtt is már agyon volt dotálva a szülők által, finanszírozva volt ezidáig is. Ilyen esetben ismét tarthatja a markát? Nyilvánvaló, hogy nem. Ellenkező esetben csak tovább nyílik az olló, nemhogy csökkenne, és ezt egy épeszű szülő nem akarhatja.

Az, hogy a hátrányba lökött gyermek nem szólal meg, nem csap az asztalra egy hatalmasat, azzal nem szabad visszaélni. És az nem jelenti azt, hogy ne tudná pontosan, hogy őt károsítják meg.

Szerethető minden gyermek, azonban ennek a szeretetnek véget kell érnie ott, ahol az a másik testvért kimutatható anyagi deficithez vezet.

Minden szülőnek, aki gyermeket nevel, tudnia kell, tudnia **kötelező**, hogy az egyik gyermekét nem szeretheti a másik rovására.

Tehát a szeretetnek korlátja van: az a másik gyermeknek kárt nem okozhat, amint 0-ról negatívba hajlik az egyik testvér, ott van a korlátja a másik szerethetőségének. Olyan indokok nem tűrhetők, hogy „kész, ez így van, erről többet nem akarunk hallani” vagy esetleg trágárabb szavak, mert egyrészt remélhetőleg nem kannibálokkal állunk szemben, másrészt pedig az ilyen öntörvényű Maugli-válaszok tulajdonképpen mind öngólok, csak alátámasztják a vétkességet. És végezetül az ilyen család nem csodálkozhat, hogy a károsodásba lőkött gyermek esetleg nem akar minden ünnepnapot együtt tölteni, és nem tud kedélyesen csevegve mosolyogni, mert hát az ember a kifosztóival azért nem szokott egy asztalnál ülni. Érdekesen szomorú, hogy az emberekben mennyire él ez a látszatfenntartás, hogy bizonyos előírásoknak (pl. dec. 24.) meg akarnak felelni, ám mindenféle okkutatás nélkül.

Ha egy szülőnek egy gyermeke van, az kell, hogy örököljön mindent.

Ha egy szülőnek két gyermeke van, mindent felezni kell.

Ha egy szülőnek három gyermeke van, mindent harmadolni kell.

Ha egy szülőnek négy gyermeke van, mindent negyedelni kell.

Az is elfogadhatatlan, ha a szülők külön kezelik az egyik gyermeküket, adott esetben a kiskedvencet és annak a gyermekét, tehát az unokát.

Tehát egyszer juttatnak a kiskedvenc gyermeknek.

És utána külön juttatnak az unokának.

Úgy, mintha ez a két ember egymástól anyagilag független lenne.

Pedig nyilvánvaló, hogy nem azok.

Evidens, hogy az unoka kitömésével az unoka szülőjének az élete válik könnyebbé.

Hát nyilvánvaló, hogy így csakis a másik, azaz a nemkedvenc gyermek lesz a vesztes.

Tehát ilyen logikai érvelés irányába nem is szabad elmenni, mert ez eleve óriásian igazságtalan. A szülőnek mindég a saját gyermekei felé kell igazságosan osztania, a nagyszülő az unokáért nem felel.

Nem lehet valaki jó nagyszülő, olyan áron, hogy igazságtalan szülő.

A félnél többet a kiskedvenc gyermeknek nem szabad elfogadnia.

A félnél többnél fel kell sikítania: hogy nem fogadhatom el, mert ez már a testvéremet illeti! A felénél többet a szülők sem adományozhatnak, a félnél többnél a szülőknek egymást kell figyelmeztetniük, hogy nem adhatunk ide többet, mert akkor ott kevesebb lesz. Ugyanaz a kéz, amely ide ad, onnan elvon. Borzasztó, hogy ezt le kell írni, azt gondolná az ember, hogy ez egy kulturált családban evidens.

Így áll elő az a gyalázatos helyzet, hogy rohamosan csökken az örökölhető vagyontárgyak köre, és ezeketán megszületik az érvelés a nemkedvenc gyermek irányába: „Már egyben, nagyobb összegű pénzünk nincs!”

Itt hivatkozunk arra, hogy a bírói gyakorlat is a lehető legszigorúbban ítéli meg az ún. saját tényre való hivatkozást, tehát azt, amikor valaki felelőtlenül elosztogat valamit és utána a sajátmaga által létrehozott felelőtlen elosztogatás tényére hivatkozva csúszik ki a felelősségrevonása alól, mondván: „Felétek már nincs pénzem”.

Összefoglalás

A szülőnek szabad dotálnia az egyik gyermekét **mindaddig**, amíg a másik gyermekének ugyanannyit tud adni. Amint a szülő az egyik gyermekét zsírosítja és a másik gyermekének azt mondja: „Nincs pénzem!”, abban a pillanatban rossz szülővé vált. Mi magunk, elképzelhetetlennek tartjuk, hogyan lehet az egyik gyermeket jobban szeretni, mint a másikat. Mégis, hallottunk olyan tényállásokról, hogy az egyik tényleg kedvesebb, aranyosabb, mézes-mázásabb, simulékonyabb, mint a másik. Nem azzal van probléma, ha egy szülő az egyik gyermekét jobban szereti.

Hanem azzal, ha ezt a döntéseiben ki is mutatja.

Miért?

Mert ez nem kulturemberhez méltó magatartás azzal szemben, akit ő maga hívott erre a Földi Életre. Valamint óriási bátorság, inkább pofátlanság kell ahhoz, hogy egy szülő meg merje ítélni, hogy igen, ennek a gyermekemnek szüksége van a pénzre és igen, ennek a gyermekemnek meg nincs szüksége rá.

Isten malmai:

Évekig dolgoztunk egy belvárosi ügyvédi irodában, ahol nagyrészen családjogi tanácsadás folyt.

Soha nem hittünk bigott módon a babonákban, de egy dolog feltűnt:

Rengeteg családi igazságtalansággal találkoztunk.

A családok többségében felfedezhető egy kis ügyeskedő, nyalakodó és egy böcsületes igahúzó típus.

A böcsületes igahúzót kegyetlenül kihasználja a kis ügyeskedő.

De valami igazságtétel azért mindég volt: nem hamar, nem is egy-két év múlva, hanem picit később ezek a nagy lenyúlók mindég felfordultak.

A szó szoros és átvitt értelmében is, pl.: az autósztrádán kiröpült az autó, felbomlott a család, árulták az összelopott pénzen összetarhált nagy házat, belefulladtak a kéklő tengerbe, leesett a repülő.

Mert a jogtalanul megszerzett vagyonon soha nincsen áldás.

Köszönet

Köszönetet mondok Dr. Kőrösi Máriának és Dr. Tuzson Tibornak, hogy Eszményképeimmé lettek.

Külön köszönöm Dr. Rajnai Zoltán tudását, humánumát, a szerkesztéssel kapcsolatos mérhetetlen fáradozását.

Referenciák

- [1] Polyákné dr. Szánthó Őrsike: Igazságigény a családban, nagyelőadás, Budapest, 2015.04.10. FUGA
- [2] Dr. Szánthó Őrsike: Parlamenti beszédjegyek, Budapest, 2009., Rejtjel Kiadó, 304 old.